

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐννάλη, (συνέχ.). — Marc de Chandplais : ΤΟ
ΛΕΥΚΟΝ ΑἸΝΙΓΜΑ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

PAUL DESTEL

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Θά ἔλεγέ τις βλέπον αὐτόν, ὅτι ἦτο πλείοτερον τεταραγμένος πρὸ τοῦ θύματός του, ἢ πρὸ δικαστοῦ.

Ἦθελε νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὴν μὲ τὴν αὐτὴν οἰκειότητα, μετ' ἧς ἄλλοτε τὴν μετεχειρίζετο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα.

Ἡ ὑπερήφανος στάσις τῆς Σολάντζης τῷ ἐνέπνεε σεβασμόν.

Ἐπὶ τέλους, κατανικήσας τὴν ταραχὴν του :

— Εἴμεθα μόνοι, τῇ εἶπε, θὰ σοὶ ἐξηγήσω τί ζητῶ παρὰ σοῦ. Ἡ συνέντευξις αὕτη θὰ εἶναι ἀποφασιστικὴ καὶ θὰ κανονίσῃ τὸ μέλλον σου καὶ τὸ ἰδικόν μου!

Ἡ Σολάντζη ἔμεινεν ἀκίνητος, προσηλωμένον ἔχουσα τὸ οὖς καὶ τὸ βλέμμα αὐστηρόν.

— Εἰξεύρω, ἐπανελάβεν ὁ μαρκήσιος, ὅτι μὲ μισαῖς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν διέπραξα εἰμὴ ἔγκλημα εὐκόλως συγχωρούμενον παρὰ τῶν γυναικῶν. Σὲ ἠγάπησα πολὺ. Εἰς Σεβάν, ὅταν σὲ ἔβλεπον διερχομένην, ἠσθανόμην ῥίγος εἰς τὰς φλέβας μου. Προσεπιούμην τὸν ἀδιάφορον διὰ νὰ μὴ δώσω εἰς τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κατεῖχε καὶ μὲ περιέβαλλε, μεγάλην σημασίαν, καὶ ἐν τούτοις ἐνστικτόν τι μοὶ πρόελεγεν, ὅτι θὰ παίξῃς σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῷ βίῳ μου, καὶ δὲν ἠπατήθην. Ἀφ' οὗτου οἱ Παρίσιοι σὲ μετεμόρφωσαν, δὲν πᾶνω νὰ σ' ἐνθυμούμαι· δὲν δύναμαι νὰ σ' ἐκδιώξω ἐκ τοῦ πνεύματός μου. Εἶναι εἶδος μέθης, ὅπερ μὲ κατέχει, πυρετός, ὅστις μὲ κατατρώγει καὶ ἐκ τοῦ ὀπίου οὐδὲν δύναται νὰ μ' ἀπαλλάξῃ. Ἐδοξίμασα νὰ σὲ ἀποφύγω ἀκαταμάχητος ὁμως ἔλιξι μ' ἐπιναφέρῃ πλησίον σου καὶ λέγω καθ' ἑαυτόν, ὅταν σὲ παραβάλλω πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας, ὅτι θὰ ἦσαι ἡ ἡδονικωτέρα ἐρωμένη, τὴν ὁποίαν ἡγεμῶν ἡδύνατο νὰ ὄνειροπολήσῃ.

Προσῆλωσε τὰ φλογερά του βλέμματα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Σολάντζης, οὐτινος οὐδὲ μῶν ἐταράχθη.

— Δὲν εἶσαι ἡ ἀγροῖκος κόρη, ἡ χωρικὴ τοῦ Μορβάν, ἐπανελάβε δοκιμάζων νὰ τὴν φαιδρύνῃ, ἀλλὰ κομψή, λεπτοφυῆς, γυνὴ τοῦ κόσμου καὶ χαριστέρα τῶν ὄσων γνωρίζω, εἶμαι δὲ ὑπερήφανος διὰ τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ἣτις εἶναι κατὰ τι ἔργον ἰδικόν μου καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὀφείλεις νὰ μ' εὐγνωμονῆς καὶ ὄχι νὰ μνησικαχῆς ἐναντίον μου. Σκέψου τί ἦσο, καὶ τί δύνασαι νὰ γείνης. Ναί, σὲ προσέβαλον, σ' ἐβίασα σκληρῶς, ἂν θέλῃς. Δὲν γνωρίζεις, Σολάντζη, ποῖα παραφορά, ποῖος παραλογισμὸς κυριεύει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός! Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶμαι πρόθυμος ν' ἀνορθώσω τὸ σφάλμα μου; Δὲν σοὶ ἠνοίξα ἤδη κατὰ τι τὰς θύρας τοῦ παραδείσου τῆς πο-

λυτελείας, τῆς ἀνέσεως καὶ τῶν ἡδονῶν; Ἐὰν ἤθελες, οὐδεμία θὰ ἦτο μάλλον σοῦ λατρευομένη. Ἐὰν ἐχρειάζετο φανατικός, ἐνθουσιώδης τις, ὅστις νὰ σοὶ χορηγήσῃ τὰ μέσα νὰ διατηρήσῃς θέσιν τινα ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ περιβάλλῃ διὰ χρυσοῦ πλαισίου τὴν χαριστέραν τῶν ὑπάρξεων, ὁ ἀνθρωπος οὗτος θὰ ἦμην ἐγώ, τὰ δὲ μέσα ταῦτα θὰ σοὶ τὰ προσέφερον ὅσον ἄφθονα ἤθελες τὰ ἐπιθυμήσῃ, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Ποῖαν;

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐκδουὸς λελαξευμένην στενὴν τράπεζαν καὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ν' ἀποβάλλῃς τὴν ἀνόητον μνησικακίαν σου, καὶ νὰ μὴ μοὶ ὀμιλῆς περὶ τοῦ μισητοῦ ἐκεῖνου παρελθόντος. Ἄλλως τε, πρὸς τί νὰ ἐνθυμούμεθα αὐτό, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξαλείψωμεν; Δὲν θὰ ἦτο μάλιστα ἀφορμὴ εὐδαιμονίας ἀτελευτήτου, ἐὰν συγκατετίθεσο νὰ μοὶ παρέξῃς μέρος τοῦ βιαίου πάθους, ὅπερ διὰ σὲ αἰσθάνομαι καὶ τὸ ὅποιον ἐξερθεῖζι ἡ φλόξ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἡ ἀνάμνησις κάλλους, τὰς τελειότητας τοῦ ὀπίου ἔχω ἐγκεχαραγμένας ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου;

Περιέμενεν ἀπάντησιν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λάβῃ αὐτήν.

Ἡ Σολάντζη οὔτε κἂν τὰ χεῖλη ἠνοίξε· τούναντίον μάλιστα ὁ Ὀλιθιέρος ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ λάμπην διελθούσαν διὰ τῆς βαθυχρόου κόρης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, φρικίαις δὲ ὀργῆς καὶ ἀνυπομονησίας ἐτάραξε τὰ νεῦρά του.

— Δὲν μὲ πιστεύεις; εἶπε διὰ βραχέως τόνου τῆς προσβληθείσης ἀλαζονίας, ἔχεις ἄδικον. Ὅταν σὲ βεβαιῶ, ὅτι σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς, μετὰ παραφοράς, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Διὰ νὰ ἦμαι ἐδῶ, ἐγὼ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, εἰς τοιαύτην ὥραν, ἐν τῷ ὑπερώῳ τούτῳ καὶ νὰ σὲ ἰκετεύω, πρέπει νὰ μὲ καθιστᾷς ἐξέχλον. Εἶσαι ἡ μόνη γυνή, ἣτις δι' ἐμὲ ὑπάρχει· δὲν φοβούμαι νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὲ κερδίσω· εἶσαι ἡ μόνη ἣν ἐπιθυμῶ, ἡ μόνη εἰς τὴν βασιζομαι· ἄλλαι γυναῖκες δὲν ὑπάρχουσιν.

— Οὔτε ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναί;

— Βεβαίως οὔτε ἡ μαρκησία. Πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβω: Οἱ Ροσεβιέλ καὶ οἱ Τανναί ἔπρεπε νὰ ἐνωθῶσι. Τὰ κτήματά των ἦσαν ἐγγὺς ἀλλήλων, τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀντάξιον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ὁ ἔρος οὐδὲν κοινὸν ἔχει ἐν τῷ ὑπολογισμῷ αὐτῷ, ὅστις μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ ὃν ἄλλοι ἔκαμον ὑπὲρ ἡμῶν.

— Οὔτε ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι; προσέθεσεν ἡ Σολάντζη.

— Ἰδιοτροπία παρελθούσα ἤδη. Ἀμαρτήματα τῆς νεότητος, ἅτινα ἀναπολῶ μετὰ θλίψεως, καὶ σύρω τὸ φορτίον δεσμοῦ, ὅστις θὰ κοπῆ ἀφ' ἑαυτοῦ. Διατί μοὶ ὀμιλεῖς διὰ τὰς ἄλλας; ἐξηκολούθησεν ἐμψυχούμενος, περὶ σοῦ μόνον πρόκειται, σὲ μόνον σκέπτομαι, σὲ μόνην ἀγαπῶ. Σκέφθητι. Σοὶ προσφέρω πλοῦτον,

βίον ἀνετον καὶ πολυτελεῖ, βίον θριάμβου, ἀλαζονίας καὶ κάλλους!

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ;

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Ὑποθέσατε ὅτι εἶναι δυνατόν καὶ ἀποκριθῆτέ μου.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος μετὰ πλείονος ζωηρότητος.

— Καὶ διατί;

Ἐφαίνετο τόσον ὀλίγον συγκεκινημένη ἡ Σολάντζη, ὥστε ἤρξατο νὰ φοβῆται περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ ὀργὴ ἀνήρχετο βραδέως ὡς πλήμυρα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κόμητος.

Ἀναμφιβόλως προὔτιθετο αὕτη νὰ τὸν ὠθήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον. Δὲν ἡδύνατο νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἡ ἐκπολιτισθεῖσα ἐκείνη χωρικὴ, ἣν εἰς τὰς γαίας αὐτοῦ ἐγνώρισε τόσῳ δειλὴν, ταπεινὴν, ὑποταταγμένην ἐνώπιον αὐτοῦ, ἤθελεν ἀντιστῆ.

Ἀπόλεσε τὴν ψυχραιμίαν τοῦ εὐγενεοῦς, καὶ στηρίζας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης,

— Διότι, τῇ εἶπε κτηνωδῶς, τὸ σμύφρον σου θὰ ὑπερισχύσῃ τῶν αἰσθημάτων σου. Διότι θὰ ἔχῃς πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μίαν φιλοδοξίαν, ἐν ἐναντίῳ δὲ περιπτώσει θὰ τὴν ἔχῃς πάντοτε διὰ τινα ἄλλον.

— Διὰ ποῖον;

— Ἐχεις τέκνον.

— Φεῦ!

— Τὸ παιδίον αὐτὸ τὸ ἀγαπᾷς;

— Βεβαίως· διότι μοὶ ἐκόστισε ἀρκετὰ δάκρυα!

— Τί σημαίνει; Ἐὰν ἀποσύρω τὴν προστασίαν μου τί θὰ τῷ μείνῃ;

— Ἡ μήτηρ του! Ὅσον καὶ ἂν εἶναι πτωχὴ, ἡ ἀγάπη της ἀξίζει πλείοτερον τῆς προστασίας πατρός, ὅστις τὸ ἀρνεῖται.

Ὁ μαρκήσιος ἐποίησε βήματά τινα, μὲ τὰς πυγμὰς συνεσφιγμένας καὶ κατεχόμενος ὑπὸ ταραχῆς, ἣν δὲν ἔκρυπτε πλέον.

Ἡ Σολάντζη ἔστατο εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀπαθῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον, δι' ὃ, τι συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μαρκησίου· τὸν ἠκολούθει μόνον διὰ τοῦ βλέμματός, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπέλεξεν ἀδιόρατόν τι ἀντικείμενον, κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀπατάσαι, ἐπανελάβε βιαίως ὁ Ὀλιθιέρος, ὑπάρχει ἀγαθόν τι πρωτεύον τῶν ἄλλων. Ὅταν ὁ υἱός σου ἀναπτύχθῃ θὰ σκεφθῆ, ὡς ἐγώ, καὶ θὰ σὲ καταρασθῆ, ἐὰν ἀρνηθῆς νὰ τὸ ἐννοήσῃς. Τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι ἡ περιουσία· ἀνευ αὐτῆς οὐδὲν δύναται τις. Ἐχων τις περιουσίαν, τὰ πάντα κατέχει καὶ τὰ πάντα καταφρονεῖ! Τί σοὶ ὑπεσχέθην ἄλλοτε ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Σεβάν; Τὸ ὄνομά μου; Θὰ ἦτο μωρία. Ὑπάρχουσιν ἀπαιτήσεις καὶ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται τις νὰ ὑποκύψῃ. Ὅ, τι σοὶ προσέφερα, ὅ, τι σοὶ ὑπέδειξα ὡς ἐν ἀντικατοπτρισμῷ, εἰμὶ πρόθυμος νὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω.

Ἡ Σολάντζη ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ.

Ὁ Ὀλιβιέρος ὠργίσθη, καί,

— Λοιπὸν δὲν πείθεσαι; ἐκράυγαξεν.

— Ὅχι.

— Γνωρίζεις τί δι' ἐσέ ἐπραξα καὶ τί ἐπιθυμῶ νὰ πράξω; δύνασαι ν' ἀποφασίσῃς περὶ τῆς τύχης σου. Ἀπάντησον.

— Ἔστω. Τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ὑπενίττεσαι δὲν τὰς θέλω. Τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα μοὶ προσφέρεις, τὰ καταφρονῶ. Θὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἐπειδὴ καὶ σὺ εἶσαι τοιοῦτος σαφής, ἐπειδὴ τὸ ἀπαίτεῖς. Ἐὰν ἐδέχθην μέχρι τοῦδε τὰς βοηθείας σου, τὸ ἐπραξα, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως. Χωρὶς χρήματα, χωρὶς φίλους, χωρὶς ἐπάγγελμα διὰ νὰ κερδίζω ὅχι ὅ,τι μοὶ ἐχρειάζετο νὰ ζήσω, διότι τὴν ζωὴν τὴν καταφρονῶ, ἀλλὰ ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς τὸ δὴν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐγκαταλείψω, τί θὰ ἐγενόμην; Οὕτε θέσιν ὑπηρεσίας ἠδυνάμην νὰ ζητήσω, διότι θὰ μ' ἐξέδιωκον ἐπαισχύντως ἀμα ἐμάνθανον τὴν θέσιν μου, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθην νὰ δεχθῶ τὰς εὐεργεσίας σου. Δὲν σοὶ ὀφείλω λοιπὸν οὐδεμίαν εὐγνωμοσύνην. Αἱ εὐεργεσίαι σου δὲν μ' ἀποζημιώνουν δι' ὅσα κακὰ μοὶ ἐπροξένησες. Μολταῦτα, ἐπειδὴ οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ὀφείλω, θὰ σοὶ ἀποδώσω ὅ,τι δι' ἐμέ ἐξώδευσες, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ πωληθῶ εἰς Παρισίους, τῶν ὁποίων χάρις εἰς σέ μανθάνω ὅλα τὰ ἐλαττώματα. Ἐζήτησες ἀπάντησιν! Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου.

Ὁ Ὀλιβιέρος προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καί,

— Μὲ μισεῖς λοιπὸν πολὺ; τῆ εἶπεν.

Ἐκείνη ἐκίνησε πολλάκις τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε:

— Ναί.

— Παράδοξον, εἶπεν οὗτος εἰρωνικῶς.

— Τὸ νομίζεις; ἀντέταξεν ἐκείνη ἐμφυσιμένη ἦδη. Πῶς; ἔζων εὐτυχῆς μεταξὺ τοῦ μνηστήρος, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον καὶ τῶν συγγενῶν, τῶν ὁποίων ἤμην ἡ μόνη χαρὰ καὶ στοργή, καὶ ἤλθε νὰ ἐμφυσήσῃς εἰς τὴν καρδίαν μου πειρασμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἠνόουν καὶ τοὺς ὁποίους καταφρόνουν, εὐχαριστομένη εἰς τὸν ἥμερον καὶ ἀρκυὴ βίον, διὰ τὸν ὁποῖον ἤμην προωρισμένη. Ἐδοκίμασες νὰ μὲ διαφθεῖρῃς διὰ τῶν χρημάτων σου, διὰ τῆς ἀνκαραστάσεως τῆς πολυτελείας ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν καταφρονῶ, ἐπιθυμοῦσα διακαῶς τὴν καλύβην, εἰς τὴν ὁποῖαν διήλθον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου. Ἦμην ἀνόητος, ἀπειρος τοῦ κόσμου καὶ τῶν κακιῶν αὐτοῦ. Εἶχες ὑπὲρ σοῦ τὸ θέλημα τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς θέσεως; διότι, ὁμολογῶ, ὅτι ἔτρομον μήπως σὲ δυσχερῆστῆσω καὶ κινήσω τὴν ὀργήν σου ἐνκντίον τοῦ πατρός μου. Ἐφοβούμην μήπως ἔχανε τὴν θέσιν του, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχον ἀνάγκην, διότι οἱ πτωχοὶ ὑποφέρουν πάντοτε. Καὶ μὲτα ταῦτα εἶχαν τὸ θάρρος ν' ἀντιστῶ εἰς τὰς προσφορὰς σου, ν' ἀντιστῶ πρὸ πάντων καθ' ἐκτυχή, διότι ἕκαστος φέρει ἐντός του σπέρματα φιλοδοξίας καὶ ἀπληστίας. Ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ διατηρήσω τὴν

ἀγνότητά μου δι' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπων καὶ ὅστις μὲ μετεχειρίζετο μετὰ σεβασμοῦ, ὅστις ὀφείλεται εἰς ἀπειρον κόρην, τὴν ὁποῖαν ἀγκυλῆ τις ἀληθῶς καὶ τὴν ὁποῖαν σκοπεύει νὰ νυμφευθῆ. Τότε, ἐν τῇ ἐσχίστῃ αἰσθήματι ἐγωϊστικοῦ καὶ ἀγρίου, περεβίασες τὴν θύραν ὡς ληστής, κατεγράσθης τῆς δυνάμεώς σου, ἀπέπνιξες τὰς κραυγὰς μου, ἠμίθανῆ σχεδὸν μ' ἐβίασες καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατέστρεψες ὀλόκληρον τὸν βίον μου, τὰς ἐλπίδας ἐμοῦ καὶ τῶν γονέων μου, ἔφερες εἰς ἀπελπισίαν τὸν μνηστήρά μου καὶ ἐπὶ τέλους μὲ ὠθησες, ἵνα κρύψω τὸ αἴσχος μου, νὰ ἐγκαταλείψω πᾶν ὅ,τι ἠγάπων διὰ νὰ ἀπολεσθῶ εἰς τοὺς Παρισίους, τὸ βάραθρον αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον συγχωνεύεται πᾶν ἐρείπιον, πᾶσα ἀτιμία καὶ πᾶσαι αἱ ἀθλιότητες! Καὶ νομίζεις, ὅτι θ' ἀρκέσῃ, διὰ νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκαλάς σου, νὰ μοὶ εἶπῃς μόνον, ὅτι: «Σ' ἀγαπῶ, σὲ ἐβίασα καὶ μοὶ ἀνήκεις;» Ὅχι, κύριε μαρκήσιε, ὅχι! εἰς Σεβὰν δὲν παρεδόθην, εἰς Παρισίους δὲν θὰ πωληθῶ!

Ἠγέρθη καὶ ἴστατο ὀρθία, πάλουσα, ὠχρὰ, μὲ τὸ ὄμμα λάμπον καὶ ἀγέρωχον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐσκοτίσθη. Τῷ ἐφάνη ὑπὲρ ποτε ὠραία καὶ πρὸς ἠχώρησεν ἐν βῆμα τείνων τὰς χεῖρας.

Ἄλλ' ἐκείνη ὀπισθοδρόμησεν ἀποτόμως καὶ σύρουσα ἐκ τοῦ στήθους ἐγχειρίδιον:

— Ἐὰν πλησιάσῃς, τῷ εἶπε, σὲ φονεύω!

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Σολάνζης προέδιδεν ἀπόφασιν τόσῳ σταθεράν, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἐξηγέρθη πελιδνὸς ἐκ λύσσης.

— Εἶναι πολὺ! ἐκράυγαξε, καὶ αἰσχύνομαι ἐπὶ τέλους νὰ ταπεινοῦμαι οὕτως ἐνώπιόν σου. Ὅποια ἀπαισία τύχη σ' ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου καὶ διὰ τίνος ἀδυναμίας, ἀναξίας ἐμοῦ, ἀφῆκα νὰ λάβῃς τόσῃ ἐξουσίαν εἰς τὸ πνεῦμά μου! Μ' ὅλα ταῦτα θὰ θεραπευθῶ εὐκόλως, ἀρκεῖ νὰ θελήσω.

Ἐκείνη ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἡ ψυχρὰ λεπίς τοῦ ἐγχειριδίου ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ἐνδύματός της.

Ὁ μαρκήσιος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἠρθηρὰ ὁ ἴδιος δι' ὅ,τι ἐμελλε νὰ εἶπῃ, καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισεν.

— Λοιπὸν ἐπιμένῃς εἰς τὸ μῖσός σου; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί.

— Εἶσαι ἐλευθέρα. Σκέφθητι μόνον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ μας; θὰ ἦσαι πρὸς ἐμὲ ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχες.

— Μὲ ἄλλας λέξεις πρέπει νὰ φροντίσω μόνη διὰ τὰς δαπάνας μου;

— Τὸ ἠθέλησας.

— Καὶ διὰ τὸ παιδίον αὐτὸ θὰ μείνω ἐγὼ μόνη;

— Γνωρίζεις τοὺς ὄρους μου.

— Καλῶς.

Καὶ ἐσιώπησεν.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ μαρκήσιος δὲν ἀνεχώρησε ἐπρόσθεσε τὰς δύο ταύτας λέξεις:

— Χιρίστε, κύριε.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα καὶ στραφεὶς:

— Σολάνζη! τῆ εἶπε διὰ φωνῆς ἡρεμωτέρας.

— Τί θέλετε πάλιν;

— Ἀπατᾶσαι ὡς πρὸς τὸν βίον, ὅστις σὲ περιμένει. Θὰ μείνης μόνη, ἀνευ μέσων...

— Τί σὲ μέλλει;

Ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ χαρτοφυλάκιον καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Φύλαξε τὰ ἐλέη σου, εἶπεν ἐκείνη, δὲν τὰ θέλω. θὰ ζήσω ἐργαζομένη.

— Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι πενία.

— Θὰ τὴν ὑποστῶ. Χαῖρε.

— Χαῖρε, λοιπὸν.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως ἡ Σολάνζη ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, ἧς ἔσυρε τὸν σύρτην.

Ἦκουσεν ἀπομακρυνόμενον ταχέως τὸ ὄχημα τοῦ μαρκησίου.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ τὴν ἀφῆκε, λίαν ἐξοργισθεὶς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς της καὶ ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ ἐπανιδῆ αὐτήν.

Διηθύνθη πρὸς μεγάλην λέσχην, ἐνθα ἐπαίζον τότε μανιωδῶς διαρκούσης τῆς νυκτός. Ἡ τύχη, ὁ θεὸς οὗτος τῶν παιγνίων, τὸν ἠνύνησεν ἐκέδρισε μεγάλα ποσά. Ἠδιαφῆρε διὰ τὰ κέρδη καὶ τὴν ἀπώλειαν τὴν Σολάνζην μόνον ἐσκέπτετο. Ἦσθάνετο διὰ πρώτην ἴσως φορὰν κοχλάζουσαν εἰς τὰ στήθη του θύελλαν πάθους καὶ ὀργῆς, ἐκρηγνυμένης αὐτοχορώνως, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὀρμῆς.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἦτο ὄρθιος, πελιδνός, κεκοπιακῶς, ἐνώπιον τραπέζης, ἧς ὁ πράσινος τάπης ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ σωρείας χρυσοῦ καὶ τραπεζογραμματίων, ἄτινα ὑπηρετῆς ἢ συνεταῖροι ἐμέτρων καὶ εἰς οὐς παρεχώρησε μέρος, λίαν ἀδιαφύρων.

Ἦπῃρχεν ἐκεῖ ποσὸν ἱκανὸν ν' ἀγοράσῃ ὀλόκληρον κτήμα, ὅπερ ὁ μαρκήσιος θὰ παρεχώρη δι' ἐν μόνον μειδίαμα τῆς Σολάνζης.

Ἐκείνην μόνον ἐφαντάζετο, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὰ χεῖλη αὐτῆς, τὰ ὑπερήφανα ἄμα καὶ ἀπειλητικά, τῷ ἔλεγον: «Θὰ μὲ λησμονήσῃς; σὲ προκαλῶ νὰ τὸ πράξῃς! Κατέστην δυστυχῆς ἐξ αἰτίας σου, θὰ σοὶ ἀνταποδώσω ὅμως ὅ,τι μοὶ ἔκαμες πολλπλασίως. Ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ σου, εἶναι ὁ χιτῶν τοῦ κενταύρου Νέδωνος προσκεκολλημένος εἰς τὰς σάρκας σου, καὶ θὰ τὰς καταφάγῃ. Εἶναι πῦρ κατακαῖον τὰ ὀστά σου, κατηραμένε!»

Εἶχε τὸ ὄφος ἀλλόφρονος.

Ἦπῃρχε τις παρετήρησε τὴν ταραχὴν του, καὶ τῷ εἶπεν εὐσεβάστως:

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριε μαρκήσιε, νὰ σὰς συνοδεύσω;

— Διατί;

— Διὰ νὰ ἀποφύγετε τοὺς κλέπτας, ἀπήντησε πονήρως ὁ ὑπηρετῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀνέκυψεν. Ἐραϊφε τὰς δέσμας τῶν τραπεζογραμματίων εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπανωφορίου του, εἶτα τοὺς κυλίνδρους τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς

τὸ μέγαρόν του διὰ τοῦ ὄχηματος τῆς λέσχης. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον διὰ τινος μικρῆς θύρας, τῆς ὁποίας ἐκράτει τὴν κλεῖδα καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐκοιμήθη ὑπὸν βαθύν. κατὰ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἡ εἰκὼν τῆς Σολάνζης ἐνεφανίσθη ὡραία ἐν τῇ ἀγανακτῆσει καὶ τῇ περιφρονήσει τῆς.

Ἄλλ' ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ; Οὗτος δὲν ἐκοιμάτο.

Δὲν ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τῆς διαγωγῆς τῆς Σολάνζης!

Ἦτο ἐρωμένη τοῦ μαρκησίου. Δυνατὸν νὰ εἶναι τις εὐπιστος, ἀλλὰ τυφλὸς ὄχι.

Μανιώδης ὀργὴ τὸν κατέλαβε. Δεκάκις διέσχισε τὴν ὁδὸν τῆς Σουρδιέρης ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον, ἐπιβλέπων τὸ ὄχημα τοῦ μαρκησίου, ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἵνα μὴ γνωρισθῆ, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, τοῦ αἰσχύους, τῆς ἀπέλπιστος ζηλοτυπίας καὶ ἀναμένων τὴν ἔξοδον τοῦ μαρκησίου, ἵνα ἀνέλθῃ πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ρίψῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, εἶτα δὲ αὐτοχειριασθῆ πλησίον τῆς.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ δὲν ἐξήρχετο. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἐφάνη, ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον.

Ὁ Ρωμαῖος ἐπερίμεναν ὅπως τὸν ἴδῃ προχωροῦντα κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πετί-Σάμ. Ὁ Στίπ ἔμενε πρὸ δύο ὠρῶν ἐπὶ τῆς ἐδρας του, ἀτάραχος ὡς τὸ πεπρωμένον.

Τὸ ὄχημα διήλθε ταχὺ πρὸ τοῦ Ρωμαίου, ὅστις τῷ ἔδειξε τὰς πυγμάς.

Ἐπειτα περιεπλανήθη ἐπ' ὀλίγον πρὸ τῆς μελανῆς ἐκείνης οἰκίας, ἐν ἣ οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, ὁμνῶν, ὅπως καὶ ὁ μαρκησίου, νὰ μὴ ἐπανίδῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τὴν δι' αὐτὸν ἀπωλεσθεῖσαν.

— Ἡ οὐτιδανὴ! ἐψιθύρισεν.

Ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον δὲ Τανναὶ! Ἀλλὰ τότε ἡ διαγωγή τῆς ἦτο ψεῦδος καὶ ὑποκρισία; Ἡ ἐκβίασις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ὠτακουστῶν ὀπισθεν τοῦ τοίχου τοῦ σιδηρουργείου τοῦ Σίμωνος, ἦτο ἐπινόησις πρὸς δικαιολογίαν τῆς! Ὁ ἔρωσ, οὐ ἰσχυρίζετο ὅτι δι' αὐτὸν ἠσθάνετο, ἦτο πονηρία. Ὡ! αἱ γυναῖκες! Εἶχε δίκαιον ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ. Ἀθλιος ὁ εἰς αὐτὰς ἀφροσιούμενος! Ἐτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ ὠμίλει μόνος ἀνερχόμενος πρὸς τὸ προάστειον. Οἱ νυκτοφύλακες βλέποντες αὐτὸν τὸν ἐξελάμβανον ὡς οἰνοβαρῆ.

Ὁ Ρωμαῖος ἠνώνησε τοῦτο.

Προσεβλήθη καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ἐκ φιλοτιμίας.

Πράγματι, ἡ Σολάνζη τὸν ἠπάτα.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εὗρεν ἐτοίμην κλίνην, πλησίον τῆς τοῦ Ἰωάννου, ἣν ἠτοίμασεν ὁ Βρισέ.

Ἦτο οὗτος πολῦτιμος οὐδὲν παρημέλει.

Ὁ Ἰωάννης ἐκοιμάτο πρὸ τεσσάρων ὠρῶν.

Ὁ Ρωμαῖος τὸν πρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠσθάνθη ζηλοτυπίας.

— Αὐτὸς εἶται εὐτυχής, ἐσκέφθη.

Ὁλόκληρος ἡ εὐδαιμονία τοῦ παρελθόντος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Κατέστρεψε τὴν ζωὴν του, διατί; Διὰ μίαν φιλάρεσκον, ἣτις παρεδόθη εἰς ἀνθρωπὸν, οὕτινος δὲν ἠδύνατο νὰ γείνη εἰμὴ ἐρωμένη καὶ ἴσως χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ — καθότι ἐκολακεύετο ἔτι νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὸν προετίμα — διότι ἦτο πλούσιος, διότι ἐκολακεύετο ἡ ματαιοπροσύνῃ τῆς, διότι ἐσύρετο ἐκ τῆς τάσεως ἐκείνης πάσης γυναικίος, ἣτις, ὡς ἡ χρυσάλλις, ἔλκεται πρὸς ὅ,τι λάμπει!

Ἀνεπόλησε τὸ Πριερέ ἔνθα ἠγαπάτο ἀφελῶς, μετὰ πεποιθήσεως ὅπου αἱ ἡμέραι του διέερεον ἀνευ ἐπεισῶδιων, ὁ δὲ ὑπνος του οὐδ' ὅλως ἐταράσσετο.

Ὁ οἶκος αὐτοῦ ἐν Πριερέ ἦτο οἶκος ἀνεσεως καὶ ἐλευθερίας.

Διατί δὲν ἐπανάρχετο ἐκεῖ!

Καὶ πρὸς στιγμὴν τὸ ἀπεφάσισε.

Καὶ θ' ἀνεχώρει, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του τὸ ἤθελε· θὰ ἐνουμφεύετο μίαν ἄλλην, τὴν πρώτην τυχοῦσαν. Αὐτῷ ἀπέκειτο ν' ἀπαλλαγῆ ἀδυναμίας ἐπαισχύντου, ἣτις τὸν ἐξητυέλιζεν.

Ἰπὸ τὸ φῶς τοῦ κηρίου, ἐπεχείρησε τότε νὰ γράψῃ, διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐκάστη δὲ χαρρασομένη λέξις ἦνοιγε πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχούς.

Ἐννόησα ἐπὶ τέλους διατί κρύπτεσαι· φοβεῖσαι νὰ μὴ σὲ ἐννοήσωσιν. Ὑπέφερα πολὺ καὶ οὔτε δύνασαι νὰ φαντασθῆς τί ἀγωνίας ὑπέστην, πρὶν ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη σου. Ἀφ' οὗτου, ἔφυγες οὐδεμίαν ἄλλη σκέψιν μὲ ἀψησῶλησεν. Μετὰ πολλὰς προσπαθείας, σὲ ἀνεκάλυφα καὶ χάριν ἀληθείας ὁμολογῶ, ὅτι ἐχάρην πολὺ, σκεπτόμενος, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ σ' ἐπανεβλεπον. Εἴθε νὰ μὴ τὸ κατόρθουον καὶ νὰ μὴ εὗρισκον τὴν ὁδόν! Χθὲς μόνον τὴν δεκάτην ὠραν ἠμῶνον τὴν διαμονήν σου, καὶ ἔτρεξα ἀμέσως. Ὁ ἀγαθὸς μου δαίμων μὲ ὤθει, ἵνα θεραπευθῶ ἀπὸ τὸν ἀνόητον αὐτὸν ἔρωτα. Τὸ ὄνειρόν μου διελύθη! Δὲν ἔζων παρὰ διὰ νὰ σκέπτομαι σέ. Πολλάκις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀπεθαύμαζα τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε μοι ἔδωκες, καὶ τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον ὡς ἱερόν λείψανον τὸ ὁποῖον καὶ μεθ' ὅσα συνέβησαν περιέκλειεν ὅ,τι προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ ὑπῆρχεν. Ναι, προσφιλέστερον καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ, ἐρυθριῶ ὁμολογῶν τοῦτο, ἱερώτερον καὶ αὐτῆς τῆς μνήμης τῆς μητρὸς μου! Τί εἶδον; Ἦτο ἐκεῖ πλησίον σου ὁ ἄθλιος, ὅστις σὲ κατέστρεψεν, ὁ ἀνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω δύο ἐτῶν φοβερὰν βίασάνον. Εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι σὲ ἐβίασε, διότι παρκαλοουθῶν τὰ βήματά σου, σὲ εἶδα τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπήγες εἰς τοῦ Σίμωνος νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσης, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνοήτου ἔρωτος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου κατηγόμεν ὠρμηθεῖς, προσεκόλλησα τὸ οὖς εἰς τὸ παράθυρόν των καὶ τὰ ἤκουσα ὅλα. Ὁ καθεὶς ἤθελε πλανηθῆ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ πόνου ἐκείνου καὶ τῶν δακρύων, τὰ ὅποια ἔχυνες. Καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὰ δάκρυά σου ἦσαν ἀπατηλά, καθὼς ἀπατᾷ καὶ ἡ γλυκεῖα μορφή σου.

Ἦτο τὴν νύκτα αὐτὴν ἔμαθον, εἶδον τὰ πάντα! Χαῖρε, Σολάνζη, κόρη ἀπωλείας, κόρη πωληθείσα! Θὰ σχίσω τὴν εἰκόνα σου, τὸ ἱερόν αὐτὸ λείψανον! Θὰ τὸ καταπατήσω! Δὲν εἰζεύρω ἂν σ' ἀγαπῶ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν ἀνδρὸν αὐτὴν καρδίαν καὶ θὰ σὲ ρίψω μακρὰν. Χαῖρε.»

Ἔρωτος Τρεμόρ.

Ἡ γραφὴς ἔτριζεν ἐπὶ τοῦ χαρτου. Ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολήν, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Τὴν εἰκόνα τῆς Σολάνζης εἶχεν ἀπέναντί του.

Τεταραγμένος ἐκ τῆς μανίας τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῆς ὀργῆς του, ἀπεθαύμαζε τὴν μειδιῶσαν καὶ ἠδαιαν μορφήν τῆς δυστυχούς κόρης.

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα οἱ δισταγμοὶ δὲν τὸν ἐγκατέλειπον.

Ἦτο δυνατὸν οἱ ὠραῖοι καὶ εἰλικρινεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, οἵτινες τὸν ἠτένιζον ἄλλοτε τόσῳ τρυφερῶς, ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Σεβάν, νὰ τὸν ἠπάτων;

Καὶ αἱ δειλαὶ ἐκεῖναι θλίψεις τῆς χειρὸς του, αἱ γλυκεῖαι ἐκεῖναι προφερόμεναι φράσεις εὐχαριστήσεως καὶ εὐδαιμονίας περὶ τοῦ μετρίου μέλλοντος, ὅπερ τῇ προσέφερον, ἦσαν ψευδεῖς ἐπίσης;

Καὶ τὰ μόλις κρατούμενα δάκρυά του, ἔρρεον διὰ τῶν δακτύλων του.

Συντετριμμένος, ἀποτεθαρρυσμένος, προσηλοῦτο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης, τῆς τόσῳ βαθέως ἐγκεκαραγμένης ἐν τῇ καρδίᾳ του, τῆς κόμης ἐκείνης, ἣν πολλάκις ἤγγισε διὰ τῶν χειλέων του εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση τοῦ Σεβάν!

Αἴφνης ἐλαφρὸς θόρυβος τὸν ἀπέσπασε τῆς ὀδυνηρᾶς ἐκείνης καταστάσεως.

— Τί κάμεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἀνεγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν παρετήρη.

— Ἀλλά...

— Δυστυχῆ, δὲν κοιμάσαι λοιπὸν πλέον; Ὁ Ρωμαῖος ἐψιθύρισεν ἐν ταραχῇ λέξεις τινάς, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν εἰκόνα τῆς Σολάνζης.

— Μὴ τὴν κρύβεις, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, σὲ βλέπω ἀπὸ πολὺν ὥρα. Ἐστὶ θὰ τρελλαθῆς, ἢ θὰ κάμεις καμμία ἄλλη ἀνοησία. Σοῦ τὸ ζαναλέγω: Πάρε τὴν.

— Ποτέ! εἶπε μετὰ σταθερότητος ὁ Ρωμαῖος.

— Τότε πάρε μιὰ ἄλλη!

— Ἴσως. Θὰ ἰδῶ...

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. Ἐδυσπίστει. Εἶχε δίκαιον.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤκουον ὀμιλοῦντα τὸν Βρισέ, εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν. Ἦνοιγε τὸ κατὰστημα διὰ τοὺς πρωινούς διαβάτας. Ὁ Βρισέ ἦτο ἀκαταπόνητος. Ἦθελε νὰ πλουτίσῃ, ὄχι χάριν αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν Σωσσάνην· καὶ ἂν ὁ ἥλιος οὐδέποτε ἔδυνε, ὅπως εἰς τοὺς πόλους, δὲν θὰ παρεπονέτο.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΣ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Οἱ δύο παῖκται ἐτελείωσαν τὸ παιγνίδιον τοῦ πικέτου, ὁ ταγματάρχης ἔλαβε τὸν πῖλόν του, καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ πέλθωσιν.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Λαυρεντία, ὁ κύριος Δωμῶν ἐρωτᾷ, ἐάν αὐρίον θὰ ἱππεύσωμεν.

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν εἰς τὰς ὀκτώ, εἶπεν ὁ Δωμῶν, θὰ ἔλθω νὰ σὰς παραλάβω, ταγματάρχα.

— Θὰ εἴμεθα ἔτοιμοι.

Αἱ δύο οἰκογένεια, ἀποχωριτίσασα ἀλλήλας, ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Γουσταῦος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, κείμενον ὑπεράνω τοῦ κοιτῶνος τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ ἀνέφξε τὸ παράθυρόν του.

Παρετήρησεν ἀπομακρυνομένους τὸν κύριον Δεμορτῶν, τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του, βαδίζουσιν ὀπίσθεν αὐτῶν, μόνην, ὡς συνέβαιεν αὐτῷ συχνάκις.

Εἶδε τὴν Λαυρεντίαν στρεφομένην καὶ παρατηροῦσαν πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δεπερέ.

Ἐκλείσει τὸ παράθυρόν του.

— Πρέπει νὰ γράψω εἰς τὴν Νισσέτταν, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ τῶντι' ἐκάθησε πρὸ μιᾶς τραπέζης, ἔλαβε κάλαμον καὶ ἠτοιμάσθη νὰ γράψῃ.

Ἀλλά, πρὶν ἢ χαραῖξῃ ἐν στοιχεῖον, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν του νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του, ἐνῶ ὁ κάλαμος ἔμεινεν ἀδρανῆς ἐν τῇ δεξιᾷ του.

Ἀναμφιβόλως ἐσυλλογιζέτο τί ἔμελλε νὰ γράψῃ, καίτοι ἄλλοτε αἱ λέξεις ἤρχοντο μόναι.

Δυνατὸν ἐπίσης νὰ μὴ ἐσυλλογιζέτο τοῦτο.

Μετὰ σκέψιν ἐνὸς τετάρτου ἔγραψεν ἡ Νισσέττα μου καλή, ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου τὴν πρῶϊαν ταύτην, καί...»

Ἐσταμάτησεν ἐκ νέου, ἀλλ' ἤδη ἠγέρθη καὶ μεταβάς ἀνέφξε τὸ παράθυρον, παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ὁδόν, πρὸς τὸ μέρος, δι' οὗ ὁ κύριος Δεμορτῶν ἐπανήρχετο οἰκαδὲ.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος.

Ὁ Γουσταῦος ἐπανεκάθησε καὶ ἀνέγνω ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν τῆς Νισσέττας, ὡς εἰ εἶχεν ἀνάγκην τούτου διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔμελλε νὰ τῇ γράψῃ. Εἶτα, ἀναλαβὼν τὸν κάλαμον, ἐξηκολούθησεν :

«Καὶ ἀπαντῶ ἀπόψε, μετὰ ὠραίαν ἐσπερίδα, ἣν διήλθομεν μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ἐγεθῆντος τὸ πρῶτον σήμερον, τῆς μητρὸς του, τῆς συζύγου του, ἐνὸς γέροντος κυρίου καὶ μιᾶς γραιίας κυρίας, οἱ ὅποιοι εἶναι γείτονες ἡμῶν καὶ ἔρχονται

καθ' ἐκάστην νὰ ἐπισκέπτονται τὸν ἀσθενῆ μας.»

Ἄρα γε τυχαίως ἢ ἐκουσίως παρέλιπε νὰ ἀφῆρῃ ὅτι ὁ γέρων οὗτος κύριος καὶ ἡ γραιία κυρία εἶχον ὠραίαν θυγατέρα ;

Ἐγένετο κατὰ τύχην ἀναμφιβόλως· διότι πρὸς τί νὰ κρύψῃ τοῦτο ἀπὸ τὴν Νισσέτταν ;

Ὅτε ὁ Γουσταῦος ἔγραψε τὴν φράσιν, ἣν εἶπομεν ἀνωτέρω, θὰ ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν θὰ ἔγραφε περισσότερο· διότι, ἀντὶ νὰ ἐξηκολούθησῃ, διεσκέδασε κάμων στιγμὰς διὰ τοῦ καλάμου τοῦ ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔγραφεν· ἐκεῖνος δέ, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐξηκολούθησιν τῆς ἐπιστολῆς του προσεκτικῶς, ἐφαίνετο καταβῆλων μεγίστην προσοχὴν νὰ κάμνῃ καλῶς τὰς στιγμὰς ταύτας ἐν ἴσῃ ἀποστάσει τὰς μὲν ἀπὸ τῶν δέ.

Ἄφνης ἔσυρε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν στιγμῶν τούτων, τὰς ἐξήλειψε καὶ ἐπανήρχετο γράφων :

«Ἐχομεν πάντοτε καλὸν καιρὸν ἐδῶ, εἴμι δὲ βέβαιος ὅτι, καθ' ἣν ὥραν σοῦ γράφω, βρέχει ἐν Παρισίοις, ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομεν οὐρανὸν κατὰστικτὸν ὑπὸ ἀστέρων.»

Προδήλωσε ὁ νοῦς τοῦ Γουσταῦου ἦτο ἀλλαχού· διότι εἶχε γράψῃ τὰς δύο τελευταίας γραμμὰς σχεδὸν μὴ βλέπων τὸν χάρτην καὶ διότι ἠσθάνετο ὅτι ὤφειλε νὰ γράψῃ τι. Ἀλλὰ κατὰ τί ἠδύνατο νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν Νισσέτταν, ἐάν ὑπῆρχον ἀστέρους ἐν Νικαίᾳ, ἐνῶ ἔβρεχε πιθανῶς ἐν Παρισίοις ; Ὁ Γουσταῦος ἐνόησεν ἀναμφιβόλως τοῦτο, διότι ἔλαβεν ἕτερον φύλλον χάρτου καὶ ἠτοιμάσθη νὰ γράψῃ ἐτέραν ἐπιστολήν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ νέου τούτου φύλλου μίαν μόνην ἔγραψε λέξιν, ἣ δὲ λέξις αὕτη ἦτο :

«Δεσποινίς.»

Ἄλλ' ἐνῶ ἔμελλε νὰ ἐξηκολούθησῃ, ἐσταμάτησε καὶ, συμπύσσωσιν τὸ φύλλον τοῦτο τοῦ χάρτου ἐν τῇ χειρὶ, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐστίαν, λέγων :

— Ἐλα, εἴμι τρελλός !

Καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχεν ἀρχίσει διὰ τὴν Νισσέτταν :

«Ἐν μόνον ποθῶ ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν ὅ,τι εἶχε γράψῃ ἤδη, ἐπειδὴ δὲν το ἐνεθυμῆτο πλέον, σέ, Νισσέττα μου καλή, σέ, τὴν ὁποίαν συλλογιζομαι ἀδιαλείπτως, καὶ ἦτις, τὸ ἐλπίζω, συλλογιζέσαι ὀλίγον ἐμέ. Εὐθύς ὡς ὁ Ἐδμόνδος εὐρεθῆ ἐντελῶς ἐκτὸς κινδύνου, θὰ ἐπανέλθω εἰς Παρισίους, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοι εἶπω ποῦ θὰ δράμα ἄμα φθᾷς. Πρέπει νὰ στενοχωρῆσαι πολὺ, πτωχὴ μου κόρη, ὁ χειμῶν εἶναι τόσοσιν κατηφῆς ἐν Παρισίοις ! Ἄλλ' ἔσο ἡσυχος, ὁ χωρισμὸς οὗτος δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, καὶ δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον.»

«Δέν σοι γράφω περισσότερα, διότι ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου μὲ βιάζει· ἀλλ' ἡ προσεχὴς μου ἐπιστολὴ θὰ ἔχῃ τέσσαρας σελίδας.»

Ὁ Γουσταῦος εἶχε γράψῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος μετὰ ταχύτητος, ἀ-

ποφασιστικῆς, οὕτως εἶπεῖν, καὶ ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ τις ἀνακόψῃ αὐτὸν πάλιν ἐν τῷ γράφειν.

Ἀλλὰ διατί, γράφων τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας, ἔλεγεν ὅτι ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου τὸν ἐβιάζεν ;

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὁ Γουσταῦος ἐψεύδετο πρὸς τὴν Νισσέτταν, καὶ τίς οἶδεν ἐάν τοῦτο ἦτο τὸ μόνον ψεῦδος ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ;

ΚΔ'

Ἡ φύσις, προνοητικὴ ἐν πᾶσιν, ἐπέτρεψεν ὅπως ὁ ἀναρρωνύων ἀσθενὴς εὐχαριστῆται εἰς ἀπλὰς τέρψεις, ἄς δύναται νὰ τῷ παρέχῃσι καὶ αἵτινες δὲν δύνανται νὰ παρακωλύσωσι κατ' οὐδὲν τὴν ἐντελῆ θεραπείαν. Εὐκόλως συνειθίζει εἰς ἔξεις, ἄς, ὅτε ἦτο ἐν πλήρει ὑγείᾳ, εὕρισκε γελοίας καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς γέρονσι καὶ τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἡ φύσις αὐτοῦ οὐδέποτε θὰ ἠνείχετο. Τὸ εὐρὺ ἀνάκλιτρον, τὸ διαδεχόμενον τὴν κλίνην, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐν τῇ φυσικῇ καταστάσει θὰ εὕρισκέ τις ἀφορήτους, εὐχάριστος συνδιαλέξις χωρὶς αἰτίου καὶ χωρὶς ἀποτελέσματος, ἀκτὶς ἡλιακῆ ὀλισθαίνουσα τὴν μεσημβρίαν διὰ τοῦ ἡμικλείστου παραθύρου, ἡ ἐξ ὀρνιθίων τροφή, ὀλίγη ἀνάγνωσις, ἐν παιγνιδίον δάμας ἢ ἐκαρτέ, τὸ ὁποῖον ὁ συμπκίζων ἀφίνει εἰς αὐτὸν νὰ κερδήσῃ, ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ, ταῦτα πάντα συντελοῦσιν, εἰς τὸ νὰ παρέχῃσι σκοπὸν τινα καὶ ἐνασχόλησιν, σχεδὸν ἀναμενομένην, εἰς τὸν ἀναρρωνύοντα. Τὸ πνεῦμα, κεκμηκῶς ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ σώματος, οὐδὲν ἐπιθυμεῖ περισσότερο· ἐπειδὴ δὲ πᾶσα ἡμέρα παρρηχομένη παρέχει ἐκ νέου εἰς τὸν ἀσθενῆ νέαν δύναμιν, ἐπέρχεται στιγμῆ, καθ' ἣν τὸ ὑποκείμενον, ὡς λέγουσιν οἱ ἱατροί, εὐρίσκειται ἐπανερχόμενον εἰς τὴν παρελθούσιν αὐτοῦ ζωὴν καὶ ἀναμιμνήσκειται μετ' ἐκπλήξεως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ φιλοδοξία του ἦτο τὸ νὰ ὑπάγῃ καὶ καθ' ὃν ἐπήγαγε μετὰ μεγάλου κόπου ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ ἀπὸ τῆς τραπέζης εἰς τὴν κλίνην του.

Ἡ ἀσθένεια εἶναι προαγγελία, ἣν ἡ θεία Πρόνοια δίδει τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἧς ὀλίγον ἐπωφελεῖται ὁ ἀνθρώπος, ὀφειλομένον νὰ το εἴπωμεν· διότι οὐδὲν λησμονεῖται ταχύτερον ἢ ὁ παρελθὸν πόνος. Συναντᾶτε καθ' ἐκάστην ἀνθρώπους, λέγοντας ὑμῖν : Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν εἶχον μίαν ἀσθένειαν ἐξάμηνον· καὶ οὐδὲν ἐν τῷ τῶν τῆς φράσεως ταύτης ἐνθυμίζει τὴν νόσον, ἣν ὑπέφερον κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον.

Ἐν τούτοις ἡ ἀσθένεια ἔχει τοῦτο τὸ εὐτυχές, ὅτι ἀναγεννᾷ τὰς ἐντυπώσεις καὶ ἐπὶ τινὰ χρόνον σὰς κάμνει νὰ θεωρῆται τὴν φύσιν ὑπὸ νέαν ὄψιν. Ἐπειδὴ αὕτη ἐθῆκεν ὑμᾶς ἐγγύτερον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἔττον πρὸς τὸν θάνατον, τούτεστι πρὸς τὸν Θεόν, παρέχει ὑμῖν δίψαν ἄσβεστον πάντων τῶν ἐξ αὐτοῦ προερχο-

μένων. Τὰ δένδρα, τὰ δάση, τὰ ἄνθη ἐπιφαίνονται ὑμῖν ὡς φίλοι, οὓς ἐφοβήθητε μὴ δὲν ἐπανίδητε πλέον καὶ τοὺς ὁποίους ἐπανευρίσκετε πάντοτε τοὺς αὐτοὺς, ἀγαθοὺς καὶ φιλοστόργους.

Εἶτα ὁ καιρὸς οὗτος παρέρχεται, καὶ αἱ ἡδέϊαι αὐταὶ συκινήσεις ὑποχωροῦσιν εἰς ὅ, τι καλεῖται αἱ μεγάλαι μέριμναι τῆς ζωῆς. Θὰ ἐπεθύμουν λοιπὸν νὰ γνωρίζω ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐὰν τὸ λογικὸν ὄν, ὅπερ φθάνει εἰς τὸ πεντηκοστὸν ἔτος καὶ παρακτῆσθαι πρὸς τὰ ὀπίσω, εὐρίσκει ἐν τῷ παρελθόντι αὐτοῦ ἀνάμνησιν μᾶλλον εὐάρεστον τῆς τοῦ χρόνου, ὃν ἠδυνήθη νὰ φερῶσιν εἰς τὰς εὐχερεῖς τέρφεις καὶ τὰς ἡρέμους χαρὰς τῆς φύσεως.

Διατί ποθοῦμεν πάντοτε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐὰν οὐχὶ διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ πνεύματος, ἣν ἔχομεν παῖδες ὄντες καὶ ἡ ὁποία ἀφίνει τὴν ψυχὴν εὐπρόσιτον μόνον εἰς τὰς ἀγνάς ἐντυπώσεις τοῦ κόσμου τούτου, μετὰ τῶν ὁποίων ἔρχεται νὰ συνενωθῇ βραδύτερον ὁ ἔρωσ, τὸ ἄνθος τοῦτο, ὅπερ βλαστάνει δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὅπερ δρέπουσιν, εἰσπνεύουσιν, ὅπερ συχνότατα μαινοῦσι, ῥίπτουσι καὶ ὅπερ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναλάβωσιν εἶτα ἐκ τοῦ βορβοροῦ, ὅπου ἀφῆκαν αὐτὸ νὰ πέσῃ καὶ ὅπου ἡ θεία αὐτοῦ οὐσία δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ διαφθαρῇ.

Ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὸν γνώριμον ἡμῖν χαρακτηρὰ αὐτοῦ ὁ Ἐδμόνδος ἀφῆθη εὐχερῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀσθενείας του, ἣτις ἐπέδρασαν ἐπ' αὐτοῦ, καταστήσασα αὐτὸν ἐπιλήσιμονα τῶν φόβων τοῦ μέλλοντος. Τῶντι ἡ ὑγίεια, ἣν ὁ κύριος Δεβὼ ἀπέδωκεν αὐτῷ, ἦτο οἶονεῖ ἐγγύησις τῆς θεραπείας.

— Ἐὰν ἔσπευε νὰ ποθῶναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἦμην νεκρός.

Οὐχ ἦτον δὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ οὔτε πεποίθησις οὔτε ἐλπίς, τοῦλάχιστον ἦτο εὐτυχής, ἐπικαθλέπων περὶ ἑαυτὸν πάντας ὄσους ἡγάπα καὶ παρὰ τῶν ὁποίων ὀλίγου δεῖν ἠρπάγη. Ὁ ἰατρός, σώσας ἤδη αὐτὸν ἀπαξ, τῷ ἔλεγε νὰ ἔχη πεποίθησιν, καὶ ἀφίετο ἄνευ ἐπιλογισμοῦ εἰς τὸ αἰσθημα τοῦτο, τὸ τόσο γλυκὺ, ἀνθρώπου αἰσθανομένου τὴν ζωὴν ἐπανερχομένην εἰς αὐτόν.

Ὁ καιρὸς λοιπὸν διέρρεεν οὕτως. Αἱ ἡμέραι τοῦ Ἐδμόνδου διεδέχοντο ἀλλήλας, προσκομιζούσαι τὸν φόρον τῆς εὐεξίας, ἣν ἡ ἐπιστήμη ἐζήτηε πρὸς αὐτῶν.

Ἡ θεραπεία, εἰς ἣν ὁ κύριος Δεβὼ εἶχεν ὑποβάλλῃ τὸν γαμβρόν του, ἤρξατο ἐπιπέρουσα τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Ἡ διαδεχθεῖσα τὴν περιπνευμονίαν βῆξ ἠλαττοῦτο σαικρὸν κατὰ σμικρὸν. Ἄλλως τε δέ, ἡ θεραπεία ἦτο ἀπλουστάτη, καὶ τοὶ ὀλίγοι ἰατροὶ θὰ ἐτόλμων νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτήν, διότι μόνον ἀπὸ ὀλίγου χρόνου ἦτο γνωστή. Εἶχεν εὐρεθῆ ὑπὸ τίνος χειρουργοῦ Ἄγγλου, τοῦ κυρίου Κοῦπερ, περιγράφαντος τὰγαθὰ αὐτῆς ἀποτελέσματα. Συνίστατο ἀπλούστατα εἰς τὸ νὰ μείνῃ ὁ ἀσθενὴς εἰς

τὴν αὐτὴν πάντοτε θερμοκρασίαν καὶ νὰ δίδωσιν αὐτῷ διάλυσιν ὑδροδικοῦ καλίου, ἥς ἡ δόσις ἠξάνετο βαθμιαίως.

Ἐχρηιάζετο προσέτι νὰ γινώσκῃται ἐντελῶς ὁ ὀργανισμὸς καὶ ἡ κρῆσις τοῦ ἀσθενοῦς· διότι τὸ φάρμακον τοῦτο καλὸν διὰ τοὺς μὲν, ἠδύνατο νὰ ποθῆ ὀλέθριον εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν ἔπρεπεν ἐπομένως νὰ γίνῃται χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἀσθενῆ.

Εἶχον περῆθη δύο μῆνες, ἀφούτου ὁ Γουσταῦος εἶχε καταλίπη τοὺς Παρισίους, καὶ δὲν ἐσκέπετο νὰ ἐπανεῖθῃ ἀκόμη, καὶ τοὶ αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Νισσέττας καθίσταντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπίμονοι, καὶ τοὶ ἡ εὐάρεστος κατάστασις τοῦ Ἐδμόνδου ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ πομακρυνθῇ, ἐὰν τον ἀνεκάλει τι· καὶ τοὶ αὐτῇ ἡ κυρία Δεπερέ, γινώσκουσα τὴν μεγάλην ἀγάπην τοῦ νέου πρὸς τὴν ῥάπτριαν, πολλάκις εἶχεν εἶπῃ αὐτῷ, ὅτι τῷ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ τον βιάσῃ νὰ ὠθήσῃ περαιτέρω τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τῆς στοργῆν.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ Γουσταῦος εἰχμεῖνῃ. Τοῦτο δὲ διότι νέον τι συνέβαιεν ἐν αὐτῷ, διότι, καθὼς ἐπειράθημεν νὰ υποδειξώμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, νέον ὄνομα ἤρχετο νὰ τεθῇ παρὰ τῷ τῆς Νισσέττας καὶ ἤρξατο ἐξαλείφον αὐτό.

Θὰ αἰσθανθῶμεν δυσκολίαν τινὰ, ὅπως περιγράψωμεν τὰς διαφόρους ἐντυπώσεις, εἰς ἃς ὁ Γουσταῦος εὐρίσκετο παραδεδωμένος, ἀφ' ὅτου ἦτο παρὰ τῷ Ἐδμόνδῳ καὶ εἶχε γνωρίσῃ τὴν οἰκογένειαν Δεμορτῶν. Οὗτος, ὅστις ἔως τότε εἶχεν ἀτενίσῃ τὸν ἔρωτα, ὡς εἶπομεν, μόνον ὑπὸ τὴν ἔσποιν τῆς ἡδονῆς, καὶ ὅστις, καίπερ ἀγαπῶν τὴν Νισσέτταν ὡς τὴν ἡγάπα, τούτέστιν ὡς ἐρωμένην εὐάρεστον καὶ ἀδελφὴν ἀφωσιμένην, ἐπίστευεν ὅτι ἔφθασεν εἰς τὰ τελευταῖα ὅρια τῆς καρδίας του, ὁ Γουσταῦος, λέγομεν, ἐξεπλήσσετο ὅλος ἐπὶ τῷ νέῳ φωτὶ, ὅπερ παρήγετο ἐν τῇ ψυχῇ του, φωτίζον μέρη τινὰ αὐτῆς, ἅτινα ἔως τότε εἶχον μείνῃ αὐτῷ ἀγνωστα.

Δὲν ἡγάπα ἔτι τὴν Λαυρεντίαν Δεμορτῶν ὅσον ἡγάπα τὴν ῥάπτριαν, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι ταχέως θὰ ἡγάπα αὐτὴν μᾶλλον, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπὸ τοῦδε ἐνόει τὸ ἀδύνατον τῆς ἀποτόμου ἀποσπάσεως του ἐκ τῶν τόπων, ἔνθα αὐτὴ κατῴκει.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ πράγματι ἀγνὸς ἔρωσ, ὃν ἡ Νισσέττα εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς αὐτόν, αἱ καλαὶ ἡμέραι, ἃς ὤφειλεν αὐτῇ, ἡ χαρίεσσα μορφή της, εἰς ἣν ἤρμοζε τόσο τὸ μεδίμα καὶ ἦν διὰ μέσου τῶν διακοσιῶν λευγῶν, αἰτινὲς τον ἐχώριζον ἀπ' αὐτῆς, διέβλεπε περίλυπον καὶ δακρυχέουσαν ἴσως, ἡ λύπη, ἣν αἰώνιος χωρισμὸς ἔμελλε νὰ ἐπενέγκῃ εἰς τὴν ἀτυχῆ ταῖτην νεάνιδα, ἐναποθέσασαν ἀπῆσαν αὐτῆς τὴν εὐτυχιάν εἰς τὸν ἔραστὴν της καὶ ἣν ἡ διάρρηξις αὐτῆ τῶν σχέσεων θὰ ἄφινεν ἐπὶ μιᾶς τῶν ἑρημοτάτων ἀκτῶν τοῦ βίου, πάντα ταῦτα διήρχοντο τὸ ἐ-

σπέραις τοῦ πνεύματος τοῦ Γουσταῦου καὶ ἔκλινον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν πλάστιγγα ὑπὲρ τῆς Νισσέττας.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν διήρκει πολὺν χρόνον, ὅπως παραγγῆ ἀπόφασιν τινὰ, ὅτε δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡ ἄραία καὶ ἀγνή μορφή τῆς Λαυρεντίας ἐφαίνετο, ἡ ἀτυχῆς Νισσέττα, πρὸς τῆς ὁποίας τὴν συνάντησιν ἔπρεπε νὰ διανύσῃ διακοσίας λεύγας, ἔχχανεν ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς της καὶ ἐφαίνετο ὑποδεεστέρα ἐν τῇ συγκρίσει.

Πολλάκις, πρὶν ἢ τοῦτο καταστῆ πιθανόν, καὶ τότε ἀκόμη, ὅτε ἐπίστευεν ὅτι τοῦτο οὐδέποτε θὰ συνέβαιεν, ὁ Γουσταῦος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ τὸν διαλογισμὸν τοῦτον ἐγνωρίσαμεν τοῖς ἀναγνώσταις: «Ἐὰν νυμφευθῶ, θὰ ἐξασφαλίσω τὴν τύχην τῆς Νισσέττας, καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσω.» Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ γάμος δὲν ὑπῆρχεν ἐν ταῖς ἰδέαις τοῦ Γουσταῦου, οὐδεμία δὲ παρουσιάζετο γυνή, ἣτις νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐπιθυμητόν. Δὲν παρασκευάζει τις πολλάκις τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμά του διὰ τινὰ πράγματα παρὰ μόνον· διότι εἶναι ἐνδομύχως βέβαιος, ὅτι ταῦτα οὐδέποτε θὰ συμβῶσιν, ἐὰν δὲ ἡ τύχη τὰ καταστήσῃ πιθανά, δυνατὰ μάλιστα, παρατηρεῖ ὅτι δυσκόλως δύναται νὰ τηρήσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἣτις ἐφαίνετο τόσο εὐκόλος. Ἦδη αἱ ἰδέαι αὐτοῦ εἶχον μεταβληθῆ, ὁ γάμος εἶχε λάβῃ μορφήν, καὶ ἰδοὺ ὅτι ὅ, τι ἀπέδεγετο ἄλλοτε τόσο εὐκόλως, ὡς μέσον παραμυθίας τῆς Νισσέττας, ἐφαίνετο αὐτῷ ἀνεπαρκές· διότι φωνή τις μυστικῆ ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι πᾶν ἄλλο ὤφειλεν ἢ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν εἰς τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἣν ἡ ἐγκατάλειψις του ἔμελλε νὰ ρίψῃ εἰς τὸν ἀπελπισμόν.

Τότε ἀνεμιμνήσκετο τῆς συμβουλῆς τοῦ Ἐδμόνδου, εἰπόντος αὐτῷ: «Νυμφευθῆτι τὴν Νισσέτταν» καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Διατί ὄχι;» Ἄλλ' αἱ ἴνες τῆς φιλαυτίας ἀντήχον τότε ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπεχώρει εἰς τὸν συλλογισμὸν τοῦτον, ὅστις, δυστυχῶς, εὐτυχῶς ἴσως διὰ τὴν Νισσέτταν, εἶναι λογικῶς συμφυῆς τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει:

«Ἡ Νισσέττα μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, εἶναι ἐξαιρετος νέα, πλήρης καρδίας, ἀλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα εἶναι ἀπλῆ ῥάπτρια, γριζέττα, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ νυμφευθῶ, ἀφοῦ εἶμαι ἔραστής της καὶ ἀφοῦ, ἐὰν θέλω νὰ ἐξακολουθήσω ζῶν μαζὴ της, δύναμαι εὐκόλως νὰ το κάμω, χωρὶς νὰ τὴν νυμφευθῶ. Ἐπειτα ἡ κυρία Δεπερέ θὰ τὴν ἐδέχετο ἴσως, διότι εἶναι ἀνωτέρα τῶν προλήψεων καὶ διότι τὴν γνωρίζει, ἀλλ' ὁ κόσμος θὰ τὴν παρεδέχετο ἐπίσης εὐκόλως; καὶ ἐγὼ αὐτός, ἐὰν ἦτο σύζυγός μου, δὲν θὰ της ἐζήτηον λόγον διὰ τὸ παρελθόν καὶ δὲν θὰ καθίσταν αὐτὴν δυστυχῆ; Ὅχι· αὐτὸ ὀριστικῶς εἶναι ἀδύνατον. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Δεμορτῶν ἔχειεν ἀφορμὴ νὰ μοι ἐπέλθωσιν αὐταὶ αἱ περὶ γάμου ἰδέαι, ὁποῖος λόγος θὰ ὑπῆρχε διὰ νὰ νυμφευθῶ τὴν Νισσέτταν;»

Ἐν ἡ καταστάσει εἶχε φθάσῃ ὁ Γουσταῦος, δὲν ὑπῆρχε πλέον δισταγμός. Εὐρίσκειτο μεταξὺ δύο γυναικῶν, μιᾶς, ἧς ἦτο ἐραστὴς ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ ἧτις ἦτο ἀπλῆ γριζέττα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνης, ἦν παρέχει τις τῇ ἐρωμένην του, ὅτε ἀρχεται αἰσθανόμενος ἔρωτα πρὸς ἄλλην γυναῖκα· τῆς ἄλλης, νέας, ὠραίας, καλῆς οἰκογενείας, ἀγνῆς ὡς ἄγγελος, εἰς ἣν εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὰς πρώτας συγκινήσεις τῆς ψυχῆς — διότι ἡ Λαυρεντία ἤρξατο ἐνοουσα ὅτι μερὶς τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἠκολούθει τὸν Γουσταῦον, ὅταν ἀπεχωρίζετο αὐτοῦ — διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος θά τον συνέχαιρε καὶ τῆς ὁποίας οὐδεὶς μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης εἶχεν ἐγγίσει τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου.

Ὁ Γουσταῦος λοιπὸν δὲν ἐκρατεῖτο πλέον παρὰ μόνον ὑπὸ τῆς λεπτότητος τῆς καρδίας του.

— Πῶς νὰ ὁμολογήσω τοῦτο εἰς τὴν δυστυχῆ αὐτὴν Νισσέτταν; . . ἔλεγε καθ' ἐξυτόν.

Προθέσατε ὅτι ἡ ματαιότης τοῦ ἀνθρώπου, ἧτις ἐξωθεῖ αὐτὸν πάντοτε πέρα τοῦ ὁμοιολήθους, ἐτριπλασίαζε τὴν ἐντύπωσιν, ἦν ὁ γάμος οὗτος θὰ ἐνεποιεῖ εἰς τὴν βράπτριαν, καὶ ὅτι κατέληγεν εἰς τὸ νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτόν :

« Ἐὰν ἐφρονεῖτο, μανθάνουσα τοῦτο ; »

« Δὲν φονεύεται τις δι' αὐτό, ἐπανελάμβανεν' ἐξ ἐναντίας ἡ Νισσέττα θὰ με λησμονήσῃ. . . » Καὶ παρατηρήσατε πῶς εἶναι πεπλασμένη ἡ ἀνθρωπίνη φύσις· ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Νισσέττα θὰ τον ἐλησμονεῖ ἐλύπει τὸν Γουσταῦον, ὅτε, τούναντίον, ἔπρεπε νὰ τον εὐχαριστῇ, ἀφοῦ τοῦτο θὰ ἐχρησίμευεν εἰς αὐτόν ὡς πρόφασις διὰ τὰ σχέδιά του.

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά εἶναι ὁμοίᾳ τῷ λαβυρίνθῳ τοῦ Δαιδάλου ὁποιοῦνδήποτε δρόμον καὶ ἂν ἐλάβανέ τις, εὐρίσκειτο πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Μινωταύρου. Οἰανδήποτε ὁδὸν καὶ ἂν τραπῇ ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ βίῳ, εὐρίσκειται πάντοτε ἀντιμέτωπος τῷ ἐγωισμῷ του, Μινωταύρῳ, φονεύοντι τὰς ὄνειροπολήσεις, τὰς κερθένους ταύτας τῆς ψυχῆς.

Ὡς καλῶς ἐνοουῖται, ὁ Γουσταῦος δὲν κατέληξεν εἰς τὸ νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Λαυρεντίας, χωρὶς νὰ κέκτηται σπουδαίας ἐγγυήσεις ὅτι ὁ γάμος οὗτος ἦτο δυνατός.

Ἡ Λαυρεντία οὐδένα ἠγάπα, περὶ τοῦτου ἦτο βέβαιος, διότι οὐδὲν εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ ποκαλύψῃ τις ὅσον τὰ μυστικὰ νεάνιδος, ὅταν ἐπιτύχῃ παρ' αὐτῇ βελόν τινα οἰκειότητος. Ἄλλως ἦτο βέβαιος ὅτι, ἐὰν αὐτὴ δὲν ἠσθάνετο ἤδη πρὸς αὐτόν συμπάθειάν τιναν λίαν προφανῆ, δὲν θάνθιστατο τουλάχιστον εἰς τὸ νὰ γείνη σύζυγός του, ἐὰν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δεμορτῶν ἐξήρτων τὴν συναίνεσίν των ἀπὸ τῆς ἰδικῆς τῆς.

Πολλάκις ὁ Γουσταῦος ἐπιδεξίως, ἡ μᾶλλον ἐνόμισεν ὅτι ἐπιδεξίως, εἶχεν ἐξετάσῃ τὸν ταγματάρχην ἐπὶ τῶν προθέσεων αὐτοῦ περὶ τῆς θυγατρὸς του, καὶ

εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ταγματάρχης θὰ ἦτο ὅλως διατεθειμένος νὰ ὑπανδρεύσῃ αὐτήν, ἐὰν ἡ νέα εὐρίσκειν ἄνδρα ἀρέσκοντα αὐτῷ καὶ ἔχοντα ἀρμόζουσαν περιουσίαν καὶ κοινωνικὴν θέσιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Δεμορτῶν, αὐτὴ ἤθελεν ὅ,τι καὶ ὁ σύζυγός τῆς· καὶ ἐὰν εἴπομεν ὅτι ὁ Γουσταῦος ἐνόμισεν ὅτι ἐπιδεξίως ἐξήρτασε τὸν ταγματάρχην, ἐγένετο τοῦτο, διότι οὗτος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ καταστήσῃ γνωστὰς ἀμέσως τὰς προθέσεις του, εἶχε μαντεύσῃ αὐτὰς κατὰ τι καὶ συχνάκις συνδιελέχθη περὶ αὐτῶν μετὰ τῆς συζύγου του.

— Ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν θὰ ἦτο ἐξαιρέτως γαμβρός διὰ τὴν Λαυρεντίαν, εἶχεν εἶπη ἡ κυρία Δεμορτῶν, ἐὰν πιστεύσω τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις μου. Ἄλλως τε δέ, θὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν Δεπερέ, καὶ θὰ μάθω κατὰ πόσον πρέπει νὰ βραϊζωμαι ἐπ' αὐτοῦ.

Οἱ γονεῖς τῆς Λαυρεντίας εἶχον παρατηρήσῃ ὅτι ὁ Γουσταῦος περιποιεῖτο τὴν θυγατέραν των, τοῦθ' ὅπερ αὐτὸς ὁ Γουσταῦος δὲν εἶχε παρατηρήσῃ.

Ὅταν ἀρχηταί τις ἐρώμενος μιᾶς γυναικὸς, ἐλλείπει λέξεων, θς δὲν τολμᾷ νὰ τῇ εἶπη καὶ αἰτινες θὰ ἦσαν ἡ ἔκφρασις τοῦ ἔρωτος, ὃν αἰσθάνεται ἤδη καὶ ἔχει ἀνάγκην νὰ κοινοῖσῃ δι' οἰουδήποτε τρόπου, ἀφίνει τὸ βλέμμα του νὰ ἐκφράσῃ, καὶ τοῦτο συχνάκις ἀκουσίως του, πᾶν ὅ,τι τὸ στόμα συγκρατεῖ ἔτι.

Καὶ τὰ βλέμματα ταῦτα βλέπουσιν οἱ γονεῖς, παρόντες ἐκεῖ, ἵνα βλέπωσι τὰ πάντα καὶ ἐπαγρυπνώσιν ἐπὶ τοῦ τέκνου των.

Διό, καίπερ λαλῶν περὶ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ὠραίου καιροῦ μετὰ τῆς Λαυρεντίας, ὁ Γουσταῦος παρετήρει αὐτήν, ὡς παρατηρεῖ ἀνθρώπος διαλογιζόμενος πᾶν ἄλλο ἢ ὅ,τι λέγει.

[Ἐπταί συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

αἰτήγημα

Α'

Ἡ νύξ εἶναι δροσερὰ καὶ ἡρεμὸς· ὁ δὲ οὐρανὸς διαυγῆς πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὁμιχλώδης πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τὸ στερέωμα κοσμεῖται ὑπὸ τοῦ γαλαξίου καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων, ἀσθενῶς λαμπυρίζοντων ὅπισθεν τῶν νεφελῶν κύκλωθεν δὲ εἰς τὸν ὀρίζοντα φαίνονται ἐλαφρὰ καὶ ἀτμώδη νέφη, ὡς ἡ χιών λευκά, ὁμοιάζοντα πρὸς λεπτόν λευκὸν πέπλον περιβάλλοντα πρὸς τὰ κάτω κυανὴν ἐσθῆτα χοροῦ. Ἐν τῷ ὕδατι δὲ ἀντανεκλώμενα ἀπεικονίζονται τοσοῦτω πιστῶς, ὥστε δὲν γνωρίζει τις πόθεν ἀρχίζει ὁ οὐρανός, ποῦ ἀπολήγει ἡ θάλασσα.

— Καλὸς καιρὸς, ψιθυρίζει γέρον τις νύκτις βυθίζων τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔμ-
προσθεν τοῦ πλοίου, μὰ καὶ ἐλεεινὸς γὰρ

κείνον ποῦ θέλει νὰ ἰδῇ τὰ φανάρια. Ἄν ἔσπελνε ἡ Παναγιὰ κανένα ἐλαφρὸ ἀεράκι νὰ σκορπίσῃ τὸ ποῦσι. . .

Ὅπισθεν τοῦ ναύτου, ἐπὶ τῆς γεφύρας πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ εὐρίσκονται συνηγμένοι· ὁ διοικητὴς φαίνεται ἀνυπομονῶν, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνήσυχος· ὅλοι πυρετωδῶς ἀναμένουσι σχεδὸν μὴ ὀμιλοῦντες. Ἐνίοτε ρίπτει τις σκοπίμως φιδράν τινὰ φράσιν, ἀλλ' αὐτὴ μένει ἄνευ ἀπαντήσεως καὶ οὕτω καταφαίνεται πλειότερον ἡ συγκίνησις, ἦν ζητοῦσι νὰ ἀποκρύψωσιν. Ὅλοι διὰ τῶν διόπτρων παρατηροῦσι τὴν πρὸ αὐτῶν ὁμιχλώδη λευκότητα καὶ τὰ μικρὰ νέφη, ὅπως ἄλλοι καθήμενοι πλησίον τῆς ὀρηχίστρας, βυθίζουσι τὸ βλέμμα εἰς τὰς ἀρσισημιένας πτυχὰς τῶν δαντελλῶν χορευτρίδας.

Εἶναι ἀκριβῶς μεσονύκτιον.

Μεσονύκτιον τῆς Καθαρῆς Τρίτης,¹ τῆς νυκτὸς τῆς εὐθυμίας, τῆς τρέλλας, τῶν ἐρώτων· κατὰ τὴν ὥραν ταύτην οἱ στρογγύλοι κωδωνίσκοι τῶν προσωπιδοφόρων ἀνηχουσι πανταχοῦ, ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τῶν παρισινῶν βουλευθάρτων, ἡσυχώτερον πρὸς τὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, θορυβώδεστερον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς, εὐθύμως τέλος πανταχοῦ καὶ εἰς τὰς τέσσαρας τῶν Παρισίων ἄκρας.

Ἐπίσης εἰς τὴν Βρέστην, τὸ Τουλών, τὸ Χερβούργον, παντοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ἐκεῖ ὅπισθεν τῶν λευκῶν νεφῶν.

Καὶ ὅμως ἐδῶ εἰς ναύτης μόνον κτυπᾷ τέσσαρα διπλᾶ κρούσματα εἰς τὸν βαρὺν ὀρειχάλκινον κώδωνα, δονούμενον ἐν τῷ ἀέρι, ἐνῶ ἀπὸ τῆς πρώρας ὁ γέρον ναύτης ἀνακραῖζει διὰ φωνῆς μονοτόνου ἐπανλαμβάνων τὸ δοθὲν πρόσταγμα:

— Πρόσεχε εἰς τὰς ἐποικίδας.

Ἄλλ' οὕτε κἂν συλλογίζεται τὴν Καθαρὰν Τρίτην ἢ τὴν ἀρχομένην Καθαρὰν Τετάρτην ὁ γέρον ναύτης, ὡς καὶ οἱ ἀξιωματικοί. Τί τοὺς μέλλει δι' αὐτήν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον θέλει προβάλλῃ αὐγὴ ὠραιότερας δι' αὐτοὺς ἡμέρας ἐξ ἐκείνων, αἰτινες οὐδέποτε λησμονοῦνται, αἰτινες οὔτε ὄνομα οὔτε χρονολογίαν ἔχουσι, ὡς περικλείουσαι πάσας τὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας, τὴν λήθην τῶν παρελθόντων, ὅλα τῆς φαντασίας τὰ ὄνειρα.

Κατόπιν, ὅταν ὁμιλῶσι περὶ τῆς ἡμέρας ταύτης θὰ λέγωσιν ἀπλῶς: «τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπέστρεψα ἐκ τοῦ Εἰρηνικοῦ.» Διότι ἀληθῶς ἡ Γαλλία, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τρία ἔτη τοσοῦτον ὠνειροπόλησαν, εἶναι ἐκεῖ ὅπισθεν τῶν μικρῶν νεφελῶν, αἰτινες τὴν καλύπτουσι, ὡς ὁ πέπλος τὴν μελλόνυμφον, καθιστῶσαι αὐτοὺς μᾶλλον ἀνυπομόνους.

« Ἄν ἤρχετο κανένα μικρὸ ἀεράκι, » εἶπε πρὸ μικροῦ ὁ γέρον ναύτης· καὶ ἰδοὺ ἡ εὐχὴ του φαίνεται εἰσηκούσθη ὑπὸ τῆς Παναγιᾶς, ὡς προφέρει μὲ τὸν ἀγαθὸν βρετανικὸν του τόνον.

Ἐλαφρὰ αὔρα ἀπὸ βορρᾶ προχωρεῖ, ρυ-

1. Παρὰ δυτικοῖς ἡ Καθαρὰ Τρίτη (Mardi gras) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἡμετέραν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν ἀπόκρεω. Σ. Μ.

τιδοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τὰ δὲ ἀτμώδη νέφη ἀλλάσσοις κατὰ μικρὸν σχῆμα, κινουῦνται καὶ διασκορπίζονται, ἀφίνονται νὰ φανῆ ἡ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντος, ἥτις χαράσσεται ἀργυρόχρους μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων.

Ἦδη ὁ ναύτης παρατηρεῖ μετὰ πλείονος προσοχῆς καὶ ἄλλοι συνηθροίσθησαν περὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ βλέμμα του, ὀπισθὲν των δὲ τὰ δίοπτρα τῶν ἀξιωματικῶν καταβιβασθέντα πρὸς στιγμὴν ὑφθύνονται καὶ πάλιν.

— Ἀποστείλατε τὸν σκοπιωρὸν εἰς τὰς κεραίας, εἶπεν ὁ διοικητὴς πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἄλλ' ὁ γέρον ναύτης εἶχεν ἤδη ἀκούσει ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός καὶ πρὶν τὸ πρόσταγμα ἐπαναληφθῆ ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν σχοινίων τοῦ ἱστοῦ, σειομένων ἐκ τῆς βίας καὶ τῆς συγκινήσεως μεθ' ἧς ἀνέρχεται, φθάνει τὸ θωράκιον, ὑπερβαίνει τὰς κεραίας καὶ ἀναβαίνει ἀκόμη ὑψηλότερον μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ ἱστοῦ. Διότι τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν ὅτε ἦτο ἀκόμη κάτω λάμπειν τινα ἀσθενῆ καὶ ἀβεβαίαν, ἣν δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀναγγείλῃ... ἴσως ἦτο ἀστὴρ τις ἀνατέλλων, ὅστις ἐφαίνετο ὡς φάρος μεμακρυσμένος. Τέλος φθάνει καὶ τοποθετεῖται ὅπως ἴδῃ καλλίτερον. Τὰς κνήμας ἔχων περιπεπλεγμένας περὶ τὸν ἱστόν, τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, τὴν δὲ ἄλλην κρατῶν ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὰ νῶτα κεκυρτωμένα, φαίνεται ὡς μελανὴ σφαῖρα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης καὶ οἱ λάροι περιεργοὶ τὸν ἐγγίζουσι διερχόμενοι.

Ἄλλ' οὗτος παρατηρεῖ τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ ζητεῖ ἐναγωνίως...

Αἴφνης δι' ἡχηρᾶς φωνῆς ἀνακραῖζει βέβαιος ἤδη:

— Κόκκινο φανάρι ἀριστερὰ!

Καὶ ἀμέσως κατόπιν:

— Ἄλλο φανάρι ἀριστερὰ ἀκίνητον!

Κατόπιν συριγμοῦ ἐπιτάσσοντος προσοχήν, ὁ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς, ἐπαναλαμβάνει τὰς λέξεις ταύτας, ἃς ἤκουσαν πάντες καὶ ἐκ νέου ἀκούουσιν ἐν συγκινητικῇ σιγῇ:

— Καλῶς, λέγει ἀπλῶς ὁ διοικητὴς.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μάλιστα ἀκούεται θόρυβος βημάτων καὶ ψιθυρισμὸς τῶν ναυτῶν κεκλιμένων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου:

«Ποῦ; ποῦ;» ἐρωτῶσιν ἐναγωνίως, ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ ἴδωσι τι ἀκόμη ἀπὸ τοῦ σκάφους. Δύο φῶτα, τὸ μὲν μετ' ἐρυθρῶν ἀναλαμπῶν, τὸ δὲ ἀκίνητον, εἶπε πρὸ μικροῦ ὁ ναύτης.

Ὅθεν εὐρίσκονται πρὸ τοῦ Οὐεσάν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πλέον· ἕκαστος ὁμῶς θέλει νὰ τὰ ἴδῃ ὁ ἴδιος... Ἐὰν ὁ ναύτης ἠπατάτο... Ἄλλ' αἴφνης: «Ἐκεῖ, ἐκεῖ», κραζοῦσι πολλοί. Καὶ βραχίονες ὑφθύνονται καὶ ὀφθαλμοὶ μετὰ συγκινήσεως ἀτενίζουσιν ἐν ἐκτάσει τὰ δύο ἐκεῖνα φωτεινὰ σημεῖα, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γαλλίας!

Τὰ σημεῖα αὐξάνουσιν ἤδη, καὶ ἐρυθραὶ

λάμπεις φθάνουσι μέχρι τοῦ πλοίου κανονικαί, ρίπτουσι ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ροδίαν ἀντανάκλασιν ὡς ἥλιος δύνων. Εὐρίσκονται πρᾶγματι πρὸ τοῦ Οὐεσάν, τῆς Βρετανικῆς ταύτης νήσου, τοῦ τεμαχίου τούτου τοῦ ἀποσπασθέντος τῆς ζήρας καὶ ριφθέντος ἐπὶ τῶν κυμάτων πρὸς ὀδηγίαν τῶν ναυτῶν ὡς λέμβος πρωρέως.

Οἱ ναῦται αἰσθάνονται βιαίως πηλοῦσας τὰς καρδίας των, συγχρόνως δὲ νὰ γελῶσιν καὶ κλαύσωσιν ἐνταυτῷ, καὶ στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου μένουσι σιωπηλοί, προσηλοῦντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν φῶτων ἐκεῖνων.

Κατὰ μικρὸν ἡ εὐθυμία, μετριαζομένη πάντοτε ὑπὸ τῆς πειθαρχίας, ἀναφαίνεται γλυκεία καὶ ἡρεμῶς.

Ὅμιλοι φιλικοὶ σχηματίζονται, ἀνακοινοῦνται σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος, γέλωτες διασχίζουσι τὸν ἀέρα· πλησίον δὲ τοῦ πρώτου ἱστοῦ ναῦται τινες, συναθροισθέντες ὡς ἐκ συνενόησεως, τονίζουσι χαμηλοφώνως ἐν τῶν ἀφελῶν καὶ αἰσθηματικῶν ἐκεῖνων ἀσμάτων, τὰ ὅποια τοσοῦτον ἀγαπῶσι καὶ τὰ ὅποια δὲν ἔχουσιν ἄλλην τινὰ ἀξίαν ἐκτὸς τῆς διδομένης εἰς αὐτὰ ὑπὸ λέξεων τιῶν μαχητικῶν, ἔνεκα τῶν ἐν αὐταῖς ἐγκλεισμένων ἀναμνήσεων τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς πατριδος.

Ἄλλοι τοὺς ἀκούουσι καπνίζοντας τὰς πίπας των, σιωπηλοὶ καὶ συγκεινημένοι.

Οἱ κοιμώμενοι σύντροφοὶ των ἐξυπνήσαντες προστρέχουσιν ἡμιενδεδυμένοι· ἀκούονται ἀκόμη ἐρωτήσεις, ἡχηραὶ χειραψαὶ τυλλωδῶν χειρῶν καὶ βήματα ὑπόκωφα τῶν ἀναβαινόντων καὶ ἐπιστρεφόντων ναυτῶν. Οἱ δὲ ψιθυρισμοί, αἱ λέξεις καὶ αἱ κινήσεις αὐταί, ταράττουσι τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, δίδουσιν εἰς τὸ πλοῖον ὕψος μελαγχολικὸν καὶ συγκινητικόν.

Ἡ θάλασσα πάντοτε γαληνιαία, μόλις ρυτιδοῦται ὑπὸ τῆς αὔρας, θωπευούσης αὐτὴν διὰ τῆς πνοῆς τῆς καὶ ἐπὶ τοῦ στερεώματος διασκορπίζει χρυσιζούσας ἀκτῖνας ἢ φθίνουσα σελήνη, ἐνῶ λευκοὶ λάροι, παρακινήθεντες ὑπὸ τῆς κλοκαυρίας καὶ ἀφίσαντες τὰς ἀκτὰς τῆς Βρέστης ὅπου τοὺς περιορίζει ἡ τρικυμία, ὑπτάνται ὑπερῆρῶς ἄνω τοῦ σκοτεινοῦ πλοίου ὡς ἐναέριοι συνοδοί.

— Τέλος πάντων, τὴν πρωῖαν θὰ προγευματίσωμεν εἰς Βρέστην, εἶπεν ὁ διοικητὴς πλήρης χαρᾶς, ἐπαναλαμβάνων λεληθότως τοὺς ἐν Τουλῶν λόγους τοῦ Βονκαπάρτου.

— Καὶ τὸ ἐσπέρας... ψιθυρίζει νέος τις ἀξιωματικὸς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του μεμνηστευμένος, εὐχρους καὶ ζωηρὸς ὡς νεῖνις.

— Τί ὦρα εἶναι; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς γέρον μετ' ἄκρον γένειον, φαιδρὸς ὡς παιδίον κρατῶν καπνοσύριγγα μετὰ τῶν ὀδόντων.

— Μία καὶ εἰκοσιπέντε· ἀπεκρίθη πηδελιούχος τις.

— Μία καὶ ἡμίσεια σχεδόν· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ κοιμηθῶμεν· λοιπὸν, κύριοι, προσέθηκεν ὁ ἱατρὸς στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, σὺς προτείνω νὰ πῶ-

μεν ἐν πόντῳ εἰς τιμὴν τῆς ἀφίξεώς μας καὶ νὰ σὺς διηγηθῶ μίαν φαιδρῶν ἱστορίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀναβαίνομεν διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τῆς Βρέστης, διότι βεβαίως γρήγορα θὰ εἰσέλθωμεν μετὰ τὴν ταχύτητα τὴν ὁποίαν ἔχομεν.

— Ναι! Ναι! ἐμπρὸς εἰς τὸ πόντος, ἐφώνησαν τινὲς τῶν ἀξιωματικῶν.

— Σὺς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς Ραοὺλ δὲ Βουκρεμὸν γελῶν. Αὐτὰ εἶναι καλὰ δι' ὑμᾶς, ἱατρεῖ, ὅστις δύνασθε νὰ κοιμησθε ὅταν θελήσητε, ἀλλ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν «φυλακὴν» εἰς τὰς τέσσαρας, ἐπομένως νομίζω ὅτι θὰ κάμω ἀσχηματῶς νὰ κοιμηθῶ τὰς δύο ὑπολειπομένας ὥρας. Καλὴν νύκτα λοιπὸν καὶ καλὴν διασκέδασιν.

Καὶ ὡς ἐὰν ἐβιάζετο νὰ κατακλιθῆ ὁ Ραοὺλ, σπεύδων ἔφθασεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἔκλεισεν ὀπισθὲν του τὴν θύραν θορυβωδῶς.

Κατόπιν ἀνάψας τὰ δύο κηρία τοῦ θαλαμίσκου καὶ ἀνοίξας τὸ γραφεῖόν του ἐξήγαγε θήκην ἐκ δερμάτος ρωσικοῦ, περιέχουσαν φωτογραφίας.

[Ἔπεται συνέχεια.]

N. Δ.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἐκδομένην

LECTURE

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗΝ ΤΗΝ 10 ΚΑΙ 25 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

(Ἐκ σελίδων 200 περίπου μεγάλου 8ου)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ:

Μυθιστορήματα καὶ διηγήματα τῶν διασημωτέρων συγγραφέων, ὡς τοῦ Ἀλφόνσου Δουῆ, τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ, τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ, τοῦ Γεωργίου Ὀνέ, τοῦ Λουδοβίκου Ἀλεξῆ, τοῦ Guy de Maupassant, τοῦ René Maizeroy, τοῦ Paul Bourget, τοῦ Pierre Loti κτλ. κτλ.

Ἄρθρα Ἐπιστημονικᾶ, Περιηγήσεις, Ἀναμνήσεις Ταξιδίων, Ποιήσεις, Καλλιτεχνικᾶ, Στατιστικᾶ, κτλ., γεγραμμένα ὑπὸ τῶν καλλιτέρων συγγραφέων Γάλλων συγγραφέων.

Συνδρομὴ ἐτησίαι καὶ προπληρωτέαι

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ φρ. χρ. 16

Φυλλάδια πωλοῦνται χωριστὰ πρὸς 1 ὄρ. ἕκαστον.

Οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν λαμβάνουσι τὴν Lecture, ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς.

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὀφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων μετὰ εἰκότων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.